

Zoveel dochters

Karel de Witte had drie en misschien wel vier knappe dochters die allen geen piano konden spelen. Of een misschien wel, maar dan heel slecht. Het waren wel heel brave dochters, alle vier en misschien de vijfde ook, want als Karel riep voor te eten, was er altijd wel een van de vijf, of misschien zes dochters die begon met koken. Als het eten klaar was, was de tafel altijd groot genoeg voor zes en misschien wel zeven dochters. In ieder geval stonden er altijd genoeg borden op tafel en de pan was gevuld genoeg om zeven en misschien wel acht dochters meer dan voldoende te voeden. Alle dochters van Karel de Witte waren dik, net zoals hun moeder en misschien wel twee moeders. Maar dat laatste zal een fabeltje zijn, want welke dochter heeft er nu twee moeders? Met een vader als Karel de Witte? Maar het huis was altijd vol, zeker ook als alle acht en misschien wel negen dochters hun haar aan het kammen waren. Dan was de vuilnisbak ook al gauw gevuld met alle losse haren, want kammen konden ze! Speciaal daarvoor hadden de negen en misschien wel tien dochters een schema gemaakt voor het ledigen van die vuilnisbak. Dit ook weer naar tevredenheid van Karel de Witte zelf, want die zag zich nog niet dagelijks sjouwen met zware zakken vol dochterhaar. Hij had zich wel eens afgevraagd of een van zijn tien en misschien wel elf dochters per ongeluk in zo'n zak was geraakt. Als je elf of misschien wel twaalf dochters hebt, wil je nog wel eens de tel kwijtraken. En dat is precies wat er is gebeurd: Karel de Witte is de tel kwijtgeraakt, zijn vrouw en al zijn dochters. Het is een triest verhaal met een triest einde. Op dat einde komt misschien nog een keer een vervolg.

drietig/OKT/nul19; eersteNOVnegenTIEN